

Vincent, a démoni nyomozó

Este van a fővárosban. Az emberek a napi munkától megfáradtan már készülnének lepihenni, de az utcán még itt–ott mozog az emberek tömege. Némelyikük fiatal, kik mennének bulizni, vagy onnan haza, némelyikük már jócskán benne van a korban, jönnek haza a kórházból, unokáknál való látogatásból. Laikus, külső szemlélőként egy boldog és kiegyensúlyozott városlátképet nyújt a település. Alig–alig akar hangoskodó vagy pénzt kéregető hajléktalan. Csendesnek is lehetne mondani, ha az állatok serege, úgymint a macskák, kutyák és egyéb háztájiak nem hangoskodnának és így megzavarnák a szomszéd telken élő emberek nyugodalmát.

Viszont a főutcán lévő helyi bankban nem ilyen békés a hangulat. Néhány fiatal hölgy megzavarta az éppen zárásra készülődő alkalmazottak rutinmunkáját, mikor berontottak fegyverekkel és elkiáltották magukat:

– Kezeket fel! Bankrablás! – szölt a bűncselekmény hangos bejelentése, miközben egy két fegyver is eldőrdült a nagyobb hatás kedvéért. Az alkalmazottak és az az egy–két ügyfél is egyből a földre vetette magát, kezüket a fejükre tapasztva, azzal is enyhítve az esetlegesen megsérült plafonról lehulló darabok lehullásából származó sérülésüket. Az egyik bátor pénztáros, miközben fedezékbe menekült megnyomta a riasztó gombját, ami egyből a rendőrségre jelzett be. Ezzel nem is lett volna semmi gond, ha az egyik bankrabló kisasszony ki nem szúrja eme számukra nagyon kedvezőtlen cselekedetet, így hát felkapta és szinte a fejéhez szorította a pisztolyt.

– Add elő a pénzt, seggfej! – mondta neki, mire a férfi felnyújtotta a kezét és szinte sírásba kitérve felelte neki:

– Kérem ne bántsanak hölgyeim! Együttműködök – mondta, letérdelt és elkezdett könyörögni nekik. Eközben a női bankrabló csapat vezére egy felettebb csinos, vörös, két copfba kötött hajjú hölgy odament hozzá.

– Együttműködsz? És hogy ne bántsunk? – kezdte el mondani, miközben elmosolyodott. – Akkor talán nem kellett volna megnyomnod a riasztót! – majd a bandához fordulva folytatta: – Csajok! Ez a srác már nem hasznos elem, gondoskodjatok róla!

Szerencsétlen ember nem is tudta felfogni mi történik körülötte, mert egy pisztolylövés véget vetett száználmas kis életének, így nem is hallhatta, hogy a pisztolylövéssel egy időben már meg is érkeztek a bankhoz a rendőrök, kik amilyen gyorsan csak tudtak, kiszálltak a kocsijukból, fedezékül használva fel azt ezentúl és bekiabáltak a rablóbandának:

– Hölgyeim! Körül vannak véve! Azt javaslom maguknak, hogy feltartott kézzel, lassan jöjjenek ki! Különben senkinek nem esik bántódása!

Mire két rabló kifutott a bankból fedezéket keresve és célra tartva a pisztolyukat ugyancsak kiabálva válaszoltak:

– Soha! Inkább tűnjenek el maguk, vagy több túszer is életét fogja veszteni!

Természetesen ennek a felszólításnak a rendőrök sem engedelmesskedhettek, így a két fél között megindult a lövések sorozata, a golyók adok–kapokja. Ekkorra már az utcán lévő emberek is inkább elbújtak, biztosságos, de az eseményeket jól szemmel tartható helyet keresve maguknak, hisz nem mindig adódik meg nekik az a lehetőség, hogy egy ilyenben részt vegyenek.

Egy kis idő múlva a rendőrök táborában az egyiküket megsebzti egy golyó, mikor is a társa odafordul hozzá:

– Őrmester! Megsebesült?

– Tizedes! Hívja fel Vincentet! Itt már nem tudunk semmit sem tenni, ide ő kell.

Mindeközben egy távoli házban egy különös alak épp a TV-t nézi. Fekete öltönyt visel ugyanilyen színű nadrággal, piros nyakkendővel és barna cipővel, miközben az ágyon ül. A szoba falát egy gyönyörű modell hölgy poszttere díszíti, míg az asztalon a gőzölgő a kávé melletti nass és

DVD közelében megcsörren a telefonja. Ekkor az alak odanéz, kezébe veszi a pipáját majd a telefont és beleszól:

– Hallo, itt Vincent!

– Üdvözlöm Vincent! Kérem segítsen nekünk, a Duinai Bankot épp kirabolják fegyveresek és nem tudunk több egységet idekérni, míg az itteni egységeink egyre csak fogyatkoznak a tűzpárbaj miatt. Éppen ezért segítsen nekünk Vincent, Ön az utolsó reményünk.

– Rendben! Tartsanak ki, pár perc és megyek! – válaszolta a Vincentnek nevezett alak, miközben kifújta a pipájából a fekete füstöt.

– Oké, várjuk és kérem, siessen! – kérte a rendőr búcsúzólag.

Ezután felállt a feketébe öltözött alak és elindult a lépcső felé, miközben csak úgy magának mondta:

– Jaj, hogy nem hagyják békén az embert éjnek évadján! Most be kell fejeznem a film megtekintését, mert a zsaruk nem állnak a helyzet magaslatán. Mi lenne velük nélkülem vajon? – gondolta tovább, miközben a nyakát masszírozta, majd felment az emeletre és ott ráállt a mozgó padlóra, mit nagy ügyesen jó pár hónapja épített be, hogy addig se kelljen gyalogolnia, míg eléri a kétfedelű repülőjét.

– Már csak a feljutást kéne valahogy megoldanom – gondolta magában. – Talán egy mozgólépcső lenne a megoldás. Na mindegy, majd még okoskodok rajta, most dolgom van.

Ezután beszállt a repülőbe, kinyitotta a tetőt, beindította a propellert és felszállt. Miközben repült a bank felé, felfigyelt rá, hogy a városka utcáin lévő lakosság felpillantanak rá és mutogatnak felé, miközben a körülöttük állóknak magyaráznak. El kellett egy kis időnek telnie, hogy elérjen a bankhoz és amikor már a közelében volt, bekapcsolta a repülőn lévő lézerfegyvert.

– Sziasztok lányok! Megjött Vincent bá! – kiabálta nekik miközben szállt le és néhány kint lévő rablőhölgyet le is lőtt eközben, míg a többi elrejtőzött biztonságos helyre, így simán le tudta rakni a gépet az utcára. Amint kiszállt belőle, egyből beszólt neki egy rendőr:

– Jó, hogy ideért Vincent!

– Siettem, ahogy tudtam, de nagy volt a forgalom! – válaszolta viccelődve Vincent, megvakarva a buksiját, midőn elhaladt a rendőrök mellett, egyenesen a bank felé. Ott miközben lépegetett fel a lépcsőn az egyetlen bandatag ráfogta a pisztolyát.

– Ha–ha–ha! A kis pisztolyod meg se kottyán az én plazmaspádémnak. – mondta jó kedvre derülve és a felé lőtt golyókat szétvágtá a karddal, majd a pisztoly csövével is hasonlóan elbánt, így a hölgy inkább elfutott a rendőrökhöz feladni magát. – Jól teszed ezt szívem, jobb lesz ez neked! – kiabálta a válla felett a csajnak Vincent, majd bement az épületbe.

Ott megállt az ajtóban, hogy mindenki lássa és köszöntötte a nézőközönségét:

– Üdvözlöm a hölgyeknek! Engedjék meg, hogy bemutatkozzak: Vincent vagyok – mondta és megemelte előttük süvegét. – Arra kérném önöket, hogy a békesség kedvéért kérem tegyék le a fegyverüket, mert nem áll szándékomban Önöket bántalmazni – ezek után pedig elindult feléjük.

– Ez Vincent! – kiabálta az egyik fegyveres nő a többieknek a pult mögül.

– Erre rájöttünk mi is! – kiabálták a társai. – Lőjük le, míg védtelen! Nem akarok rendőrség kezére jutni, ez meg itt profi – folytatta az egyikük, de ekkor már késő volt, hiszen mikor elkezdtek lövöldözni rá, Vincent bámulatos gyorsasággal előhúzta spádéját és ugyancsak szétvágtá a felé zúgó töltényeket.

– Ez nem volt éppenséggel jó ötlet! – kommentálta eközben. Majd mikor a lányok kifogytak a töltényből, leeresztette a kardot. – Én szoltam! – kezdte a szónoklatot és a vörös villámok szórását a bűnöző elemekre. – Most tessék, bántanom kell ezeket a csinos, ámbár felettebb gonosz lánykákat! – kiabálta Vincent, mivel a kintől sikoltoztak az áldozatai és hát ha csendesebben mondja, nem hallják saját maguktól. – Azt kell mondanom, hogy remélem örök életükre megtanulják a leckét, hogy így jár az aki nem fogadja meg Vincent bácsi tanácsát! Én figyelmeztettem a hölgyeket, hogy nem lenne jó ötlet velem packázni, de sajnálatos módon Önök nem fogadták meg a tanácsomat. Most nézzenek magukra és őszintén válaszoljanak! Kellett ez maguknak? Kellett az, hogy több ezer volt folyjon át a testükön, ezzel is szinte pokoli kínokat éljenek át? Hmmm? Nem? Akkor miért baszakodnak velem? Főleg így éjnek évadján? Maguk miatt most nem nézhettem végig a kedvenc

filmsorozatam befejező részét – mondta elgondolkodva, nem is figyelve a folyamatos kiáltásukra.

Így azt sem vette észre, hogy a széfek felől közelít a nyílt helyiség felé egy eleddig nem a környezetére figyelő hölgyemény. Csak akkor vette észre, amikor már késő volt.

– Hát itt meg mi történt? – kérdezte hangosan csak úgy magától a fiatal nő, miközben a társait nézte, kik a földön fetrengtek kínjukban, összehúzódva. A látvány megbabonázta a nőt, így csak akkor fedezte fel Vincent jelenlétét a helyiségben, mikor ő a nyakát masszírozva közeledett felé és elkezdte magyarázatát:

– Mikor betoppantam, megkértem a hölgyeket, hogy fejezzék be és tanúsítsanak helyes magatartást úgy, hogy leteszik a fegyvert, de ők ellenkeztek, így hát nem tehettem mást. Fegyvertelenné kellett őket tennem. Most így visszagondolva és megfigyelve őket, kicsit elvesztettem a sulykot, amiért majd elnézést, mi több bocsánatot fogok kérni, amint jobb lesz az egészségi állapotuk. Éppen ezért, ugye remélhetőleg te nem leszel, olyan ostoba, mint a barátnőid és nem fogsz meggondolatlanul cselekedni. Azaz jó kislány leszel, leteszed a fegyvereket. Cserébe kedvező elbírálásban lesz részed és tőlem is kaphatsz akár egy pusztit.

– Oh, Vincent! – fordult felé a lány, elkapta a nyakát majd megcsókolta őt. – Nem fogok ellenkezni.

– Oh, ez kedvező fordulat. Ennyire sármos lennék? – gondolta Vincent, de hallott egy fém csikorgást, hátranézett a szemével és észrevette, hogy miközben a lány a csókjával megzavarja, aljas szándékból elővesz egy kést, ami az irányát tekintve Vincentre irányított és szúrt volna. Itt pedig a volna a kules, lévén ezt megpillantva, egy szempillantás alatt kiütötte szakképzett mozdulattal a lány kezéből a kést ami hangos puffanással a bank padlójával találkozott. Mikor ez bekövetkezett, a lány rákezdett sírni.

– Ügyes. Elaltatja az embert és hátba támadja. Na de mit is várhatnánk egy gonosz, bankrabló nőtől? Bár nagyon sok nő ilyen. Mikor nem számít rá az ember, akkor okoznak neki csalódást. Miért is gondoltam, hogy te akár más lehetsz.

– Brü-hü-hü! Kérem... kegyelmezzen nekem... Eskü... szöm, hogy... többé nem... teszek ilyet... megvál... tozok... ígérem... csak ad... jön egy... esélyt... kérem! – mondta a bandavezér a padlón önkívületi állapotban, miközben teli torokkal és hatalmas könnycseppek közepette sírt. Lenézett rá Vincent, majd felemelte.

– Most pedig le kell tartóztatnom téged! – tájékoztatta és sorban megbilincselte a lányokat. – Pedig ilyen csinibabák nem a sítire, hanem a kifutókba, helyes pasik oldalán, esetleg az én ágyamba valóak. Nem értem, hogy vetemedhetnek ilyen fiatalok ilyen szörnyű tetteire, mint a bank kirablása meg annak a szerencsétlenségnek a kinyírása. Hiba volt őt megölnötök, ez súlyosbító körülmény lesz. Ha csak a bankot raboljátok ki, de megbánást tanúsítotok, akkor szerintem megúszhattátok volna a legjobb esetben egy felfüggesztéssel. Ámbár így, hogy egy ember élete szárad a lelketeken és a vére a kezetekhez, nem ússzátok meg ilyen kedvezően. Teszek róla, hogy megbűnhődjete és végiggondoljátok egy hüvös helyen azt, hogy mit is követtetek el az utóbbi pár órában, kicsikéim! – mondta nekik, majd leültette őket a padlóra és kiment szólni a rendőröknek.

– Fiúk, most már jöhettek! – Szólt ki, miközben a kintiek csak a fejét és a kinyújtott jobb hüvelykujját látták csak. – Elintéztem őket!

Ezek után megvárta, hogy a kintiek bejőjenek, csak akkor távozott a tett színhelyéről. Mikor az előbb kiszólt, nem is vette észre, hogy a városi média is kijött már a bankhoz és felállítottak egy emelvényt.

– Kérem Vincent úr! Nyilatkozna az esetről nekünk? – kérdezte felé egy helyes kis riporternő. Erre ő lenézett a felállított állványra, amin vagy három mikrofon már fel volt állítva, megvonta a vállát, odament, belefűjt a mikrofonokba és megszólalt:

– Itt vagyok és hát köszönöm a rendőröknek, hogy itt lehetek – mondta, miközben rádőlt összekulcsolt kézzel az állványra és mosolyra húzta a száját. – Emellett köszönöm édesanyámnak ezt a pillanatot. Köszönöm a barátaimnak, a nézőknek és mindenkinek aki itt van! Egyebet nem tudok mondani – majd belenézve a kamerába – kérem, kapcsolja ki!

Ezután elment az állványtól, a repülője felé tartott nyakmasszírozás közepette, miközben fotózták és kérdezősködtek tőle, de csak annyi futotta tőle, hogy elköszönt, majd beszállt a repülőbe és

felszállt. Aki ott volt az utcán, mindenki megcsodálta mindeközben.

Hazaérve lerúgta magáról a cipőt, elnyúlt az ágyon és tovább nézte félbehagyott filmjét, ami közben elaludt.

Másnap reggel korán kellett felébrednie, hisz a bűnüldözés csak másodállás volt számára.

– Valamiből meg kell éljek, a bűnözők elkapásáért nem fizetnek sajnós és a boltban sem adnak azért kenyeret, mert tegnap elkaptam pár rossz arcot. Jó párszor kapok ajándékot, mert nem hagytam kirabolni a sarki közértet, de ez nem pálya így – gondolta magában mindezt, mikor azon morfondírozott, hogy miért is dolgozik nappal is. Persze megviselte az éjszakai műszak, de szerencsére szervezete jól tűrte a folyamatos igénybevévését.

Szóval reggel felébredt, megmosdott és elment dolgozni a helyi egyetemre, ahol is kémiát tanított a jövő tudósainak. Mikor belépett a terembe, elég sokan voltak ott, még többen is, mint előadásokon szoktak lenni és fel is figyelt pár új arcra. Nem hozta különösebben lázba ez őt, inkább elkezdte leadni az anyagot. Az óra végeztével már minden tábla tele volt írva a tananyaggal és a kivetítő is az acetilén szerkezeti képletét, rajzát, pár tulajdonságát és néhány egyenletet vetített ki.

– Na szóval gyerekek, a C_2H_2 és H_2O -ból 50%-os kénsavval elegyítve $[CH_2=CH-OH]$ lesz, azaz vinil-alkohol. Ezután újabb 50%-os kénsavat hozzáadva acetaldehidet, azaz $CH_3-CH=O$ -t kapunk, miközben a PVC pedig a $[-CH_2-CH-C]_n$ – magyarázta az anyagot a diákságnak, miközben még írogatta fel a hasznos tudnivalókat a táblára.

– Van valakinek kérdése? – kérdezte, miközben hátra se figyelt, így nem látta, hogy az egyik számára ismeretlen nebuló jelentkezik. Mikor ez tudatosult a srácban megszólalt:

– Nekem lenne professzor úr! – mire Vincent hátrafordul, megnézi magának és megadja neki a szót:

– Hallgatom uram! Mi keltette fel az Ön figyelmét? – kérdezte érdeklődve tőle.

– Úgy tudom uram, hogy tegnap este lekapcsolta a híres bankrabló hölgycsapatot, kik a médiában Banki Pillangók néven híresültek el. Az lenne a kérdésem, hogy hogyan tudta ezt végrehajtani!

– Á! Szóval ők voltak a pillangó csapat. Na látja, ezt nem tudtam. A módszerem pedig titok – felelte sötéten Vincent. A süveg árnyékától nem lehetett látni a szemét, nagyon baljóslatúnak és rejtélyesnek tűnt ekkor az elől ülő fiatalok számára. Majd megfogta a dokumentumait és kibattyogott a teremből.

Kint a folyosón már fiatal lányok egész sora várta, mind őmiatta jött ide. Mikor kilépett a teremből egy fekete két copfba kötött hajú, elég szűk és rövid dresszt hordó hölgy felsikított és a társainak odakiabált, ami ekképpen hangzott:

– Hú, lányok! Itt jön Vincent professzor! – majd a profhoz odamenne: – De jól néz ki ma professzor úr – és eközben megrohmozta a tanár urat a többi lány is.

– Megérinthesem, professzor úr? – kérdezte egy igen lelkes és feltűnő külsővel rendelkező tanuló, miközben egy még feltűnőbbben öltözött lány csak nézte kitégult szemmel és elhagyta három szó az édes kis ajkait:

– De jó pasi!

Természetesen ezekkel a kirohanásokkal nem foglalkozott Vincent most sem, mint ahogyan eddig sem. Mikor elkezdett tanítani, akkor még úgy, ahogy felvette ezeket, de mára már elengedi a füle mellett a dicső, áradozó szavakat. Éppen ezért a lányoknak csak annyit válaszolt, hogy...

– Kéz csók a hölgyeknek – majd ment is tovább, miközben ott illegették magukat, na meg a csipejüket előtte, hátha felkeltik az érdeklődését maguk irányában. Sajnos csalódnuk kellett most is, mivel Vincent igaz, hogy megnézte őket, de többet nem foglalkozott velük. Persze nagyon bejött ez neki és nagyon jól tudta, hogy egy szavába kerülne és mindent megcsinálnának helyette, miatta.

Így persze levették a válláról a főzést, mosást, takarítást, de nem akarta kihasználni őket, hisz ahogy szokta volt mondani:

– Fiatalság, bolondság. Most még nem tudják értékelni a környezetüket, csak rajonganak ezért-azért, illegettik magukat a jó pasiknak, akik többségének az intelligencia hányados szintje egészen jól konvergál a 0-hoz, mintsem a 100-hoz. Az ilyenek még a suliban nagyágyúk, de lévén emiatt nem tanulnak, mert hát milyen is lenne, hogy menő nagy arcú fiatakként leüljenek és beseggeljék

legalább az anyagot, később nem lesz senki. Akiket pedig most elhanyagolnak a kis csitrik, azok viszik többre, hisz most van idejük tanulni, így biztos jövőt tudnak maguknak létrehozni. Na, az ilyenekből lesznek a jó férjek és mikor a csitrik rájönnek, hogy jobban járnak, illetve jártak volna, ha velük, az elhanyagoltattak, az ő társadalmukból kivetettekkel jöttek volna össze.

– Bár még mindig inkább engem bálványozzanak, mint néhány senkiházit – gondolta a folyosón lépdelve Vincent, miközben a csajok követték őt, mint a kiscsibék az anyukájukat. – De itt van a kis Petike. Szín ötös, jó tanuló, nem iszik, nem drogozik, nem cigizik. Igaz, alig van barátja, de össze tudott így is hozni egy kellemesen kinéző barátnőt. Ahogy észrevettem nem túl mély a kapcsolatuk, mert inkább a tanulásra koncentrálnak. Ez lenne a helyes út. Annak a lánynak legalább van agy a fejében, hogy értelmes, normális, ámbár a mai fiatalság társadalmából száműzött fiúval jött össze és nem lett plázapicsa, mint kortársai, akik azt sem tudják, ki volt Shakespeare, de azt igen, hogy a tegnap kijött ez meg az a ruha hol, mennyibe kerül. Ha nem az öltözködésükkel foglalkoznának, hanem tanulnának, sikereket is elérhetnének, valamint nem kéne anyucinak meg apucinak 16 órát dolgoznia, hogy az igényeiket kielégítsék. Merthogy persze követni kell a divatot, ami azt jelenti, hogy hetente új csini rucikat kell venni, a többit meg eltenni, úgy se veszi már fel. Szörnyű ez a helyzet és ez még rosszabb lesz.

– Professzor úr! – jött oda hozzá egy fiatal hölgy, mire kibillent morfondírozásából. – Kérhetnék egy autogramot? – kérdezte, mire Vincent felpillantott a hölgyre. Szolid, ünnepi öltözetben volt, nem igazán volt divatozó, de kirekesztetnek sem lehetett mondani, a kis Petike barátnője volt, így teljesítette a kérését. Ő megérdemelte.

– Persze, öröm a fiatalság kedvére tenni – válaszolta és aláírta a papírját. Ezt látva többen is odafurakodtak hozzá, autogramot kérni, ő meg inkább adott, bár volt egy-két delikvens, akinek nem akart. Köztük volt egy sunyi, kétszínű alak is, az iskola meg a semmire kellő lányok nagy kedvence, de ezt sajnos nem vette észre, csak akkor amikor figyelmetlenségből aláírta az indexét. Ekkor felkapta a fejét és dühösen kikelt magából:

– Takarodjon el a szemem elől, maga sunyi alak! – kezdte, de ekkor megszólalt a telefonja. Mivel fel kellett vennie, így nem tudott volna a sráccal foglalkozni, de megjegyezte magának és odaszólt neki, mikor kezdett elhúzódni a tanártól: – Majd még számolunk, ezt nem ússza meg egy könnyen!

Nem tudta, hogy hallotta-e ezt, mert ekkor már a haveroknál volt, kik emiatt felnyitottak egy-egy sört, megünnepelni, hogy átverték a tanárukat.

– Vincent! Tegnap brutális gyilkosság történt a Pál Patin utca 1138-as számnál – szólt bele a telefonba egy női hang, amiben Vincent egyik kedves női nyomozó barátját ismerte fel. – Kérem, jöjjön ahogy tud, ehhez a Magszakértelme kell.

– Természetesen. Máris repülök! – válaszolta Vincent, majd elgyalogolt a lépcső irányába. Ott felment a tetőre, ahol is várta a reggel lerakott repülője. Beszállt, majd kedvező szélirányba irányította a gépet és felszállt vele. Körülbelül háromnegyed óra múlva leszállt a tett színhelyének közelébe és felment az ötödik emeletre. Ott benyitott a megfelelő lakásba és elképedve látta, hogy a padlón egy kivérezett fiatal nő holtteste feküdt a saját vérében feküdvé.

– Ő lenne az? – kérdezte felé mutatva.

– Igen, professzor úr. A szomszéd hölgy talált rá reggel. Azt mondta, hogy nem nyúlt semmihez, hisz nagy kedvelője a Helyszínelők sorozatnak, onnan tudja, hogy nem szabad semmihez hozzáérni. Csak az ajtó kilincset meg magát az ajtót fogta meg, de sokszor szokott a lakásban járni, így feltehetőleg sok ujjlenyomatot találunk majd tőle.

– Na, legalább van valami haszna is a TV sorozatoknak. Nagyon helyes... – mondta Vincent, majd elmélyedten nézte az áldozatot. – Hm... Ahogy látom elvágta a torkát – feltekintett, körbenézett a szobában. – A falon lévő vérből és az áldozat elhelyezkedéséből arra következtetek, hogy hátulról történt az elkövetés. Szerencsétlen szerintem nem is vette észre, hogy nincs egyedül.

– 9-es szabály: Mindig kutasd át a hullát – gondolta a vizsgálat közben. – Ez esetben sokra nem mennék vele. A környezetet kell ilyenkor átkutatni.

Majd felállt és körbenézett a lakásban.

– Be volt zárva az ajtaja és csak az ablaka volt kinyitva – mondta közben az nyomozónő –

viszont, ahogy ön is tudja, az ötödiken van a lakás. Nem valószínű, hogy ott jött volna be. Nem jelentettek létrás vagy darus kocsit eltűnést, ami megmagyarázhatná az ablakon való bejutást – folytatta, miközben Vincent nagyon mustrálta az ablakot és a lenti utcát.

– Egy pillanat és visszajövök. Megnéznék valamint kint – mondta és kikocogott.

– Csak tessék – válaszolta furcsán nézve a társa.

Vincent ezt már nem halhatta, mert egyre gyorsabban szedte lefelé a lépcsőn a lábait. Felkeltette az érdeklődését valami fent az ablakon kinézve. Mikor befordult kint a sarkon, még mindig arra gondolt, hogy mi módon mehetett be az elkövető abba a lakásba. Valahogy nem tudott elképzelni más megoldást annál, mint hogy valamiféle létrán jutott oda fel, de érezte, hogy nem ez az igazság. Mikor odaért az épület azon szakaszához, ahonnan felnézve pont a feje felett van a lakás ablaka. Gyanúja beigazolódott ekkor, valami nem stimmel az épület külső falával.

– Ezek a lyukak meg mik lehetnek? – kérdezte magától, miközben furcsa, hosszúkás és mély bemélyedéseket vett észre a falon – Vajon ezek összefüggésben állhatnak a gyilkossággal? Vagy teljesen más miatt vannak itt és semmi közük az üggyhez? Jó lenne ha ezt tudnám, mert fontos momentumnak nézhet ki, de ha belevetem ebbe magam, lehet teljesen tévútra visz – gondolta tovább, majd mikor belátta, hogy itt már úgy sem tehet semmit visszament az nyomozóhoz.

– Érdekes lyukakat fedeztem fel az épület falán az aljától egészen az ablakig. Nem tudom, hogy összefügg-e az esettel, de felettébb különös, hogy pont idáig tart.

– Értem uram. Ezek szerint vegyük figyelembe, de ne erre koncentráljunk. Inkább elmegyek beszélek a családjával, hátha tudnak valamit mondani.

– Remek ötlet. Én meg hazamegyek, körülnézek, hogy történt-e már ilyen mostanában – mondta Vincent, miközben kimentek az ajtón és az nyomozó kirakta a belépni tilos szalagot az ajtóra, majd lent elváltak útjaik.

Miközben Vincent a gépe felé tartott, már be is sötétedett.

– Kicsit fáradt vagyok, haza kéne mennem, viszont megéheztem. – mormogta magának miközben lépkedett. – Ez vajon perverz dolog, hogy mikor gyilkossági áldozatot látok, akkor megéhezek? Otthon viszont nincs kaja, elfelejtettem bevásárolni. Hm... beugrok ide, ez jó étteremnek tűnik.

Majd bement az ajtón, leült egy asztalhoz és máris megjött a pincércsaj.

– Jó estét! Mit hozhatok?

– Jó estét! Egy szezámmagos csirkét kérek rizzsel. A vacsora mellé pedig egy 3 decis baracklevet kérek.

– Rendben, pár perc és hozom uram! – mondta a hölgy és elment.

Míg várt, látja, hogy az utcán benéz az a tanuló, aki napközben sunyin aláíratta vele az indexét. Mikor észreveszi a professzort, beront az étterembe és semmi kérdés nélkül leül az asztalához szembe vele.

– Professzor úr! Kérem segítsen rajtam. A detoxikálóból jövök, mert a srácokkal kicsit kirúgtunk a hámból és bepiáltunk. Sajnos nem tudtuk hol a határ és kihívták a mentősöket, mert alkohommérgezést kaptunk. Minden kiesett a fejünkből, a detoxban tértem magamhoz. Kiengedtek, de nem találok a tárcámat. Kérem segítsen rajtam.

– Hát, fiatal úr, azt kell mondjam megérdemelte. Nem lenne szabad ennyit innia, sőt egyáltalán inni sem lenne szabad. Az csak elzülleszt az embert, zombit tesz belőle. Nézzen magára, mi történt amiatt, hogy ivott. Kirabolták közben. Remélem ezt egy életre megjegyzte. Így jár az aki piál. Elveszti az emlékezetét, az agyát, a máját is akár, na meg ki is rabolhatják.

– Értem uram, meg is ígérem, hogy soha többé nem fogok inni, csak segítsen rajtam! Nagyon szépen kérem!

– Rendben. Mennyi kellene?

– Ö... tanár úr, nem pénzre gondoltam, hanem arra, hogy keresse meg a tárcámat. Úgy tudom nagyon jó detektív másodállásban. Ilyennek meg nem okoz gondot egy pénztárca megkeresése.

– Azt maga csak hiszi. Miket vesztett még el a tárcán kívül? Voltak benne iratok?

– Azok nem. Az iratokat máshol tartom. Csak a pénz, meg maga a tárca, amit apámtól kaptam. Kinyír, ha megtudja, hogy elvesztettem.

– Sajnálom, de így nem tudok segíteni. Hogy keressen meg, ha semmi támpontot nem tudok róla és ha megtalálnánk, hogy bizonyítaná vagy bizonyítanám be, hogy az a magáé? Felejtse el, tegyen le róla és vallja be őszintén édesapjának, hogy hülye volt, hogy ivott, mélységesen sajnálja, valamint azt is, hogy emiatt elvesztette a tárcáját. Addig is itt egy ezres, menjen haza.

– Hát... értem tanár úr. Mindenesetre köszönöm a tanácsát és az adományát. Majd visszaadom a suliban.

– Nem kell. Vegye úgy, hogy ez az ajándékom, mert leszokik az alkoholoról.

– Köszönöm uram és további szép estét, valamint jó étvágyat – köszönt el, miközben a pincérnő kihozta a vacsorát és hozzá a barackot.

Miután végzett a vacsorával hazament és ott egyből bekapcsolta a gépét, hogy utánanézzon pár dolognak a különféle szervezetek adatbázisában.

– Nézzük csak meg, hátha máshol is volt ilyesfajta gyilkosság! – kezdte a kutatást, de látta, hogy egyik ismerőse küldött egy elektronikus levelet neki, így azt előtte megnézte. A levél csak annyit tartalmazott, hogy ha jót szeretne nevetni, kattintson a linkre. Mivel a vírusirtó nem jelzett be, így gyorsan lefuttatta a weboldal elérhetőségén egy internetes diagnosztikai programot melynek segítségével megállapíthatta, hogy a kezdő és a célállomás között milyen szervereken mennek az adatok, így kiderül, hogy adathalász vagy vírusos oldal-e az. Kiderült, hogy egyik sem, így megnyitotta és nem csalódott a levél feladójának ízlésében. Nagyon humoros és jó weboldal volt az, egy soros képregényeket vonultatott fel.

– Ha-ha-ha! Ez milyen jó oldal, megy is a könyvjelzőbe – gondolta eközben, majd amikor végignézte, rátért az anyaggyűjtésre. – Hm... hogyan is kezdjek hozzá? A gyilkosságra millió meg egy találatot ad ki, ez nem jó. Nézzük azt, ha beírom, hogy fiatal nő az áldozat, akkor mennyire szűkíti le. Hm... ez sem jó, több ezer. Mostanában? Aham, már csak pár.... Áhham száz – mondta álmosan, hangosan ásítózva. – Mi van.... ha.... elvágott tor... kot is bele... – mondta volna tovább, de elnyomta az álom és ráhanyatlott a hordozható számítógépe billentyűzetére. Ott meg csak pár pillanatnak kellett eltelnie, hogy már el is kezdjen horkolni.

Álmában egy zöld mezőn feküdt egy szőke 2 copfba fűzött hajú lány társaságában. A közelükben egy ember se volt így lefeküdtek a fűbe és nézték a báránnyelűket, de egy szó sem hagyta el a szájukat. Mintha egy romantikus némafilm lett volna az álom. Egyszer csak felült a hölgy, majd Vincent a lábára hajtotta a fejét és mondani akart neki valamit, de ekkor el kellett hagynia az álmát, mert a mobiltelefonja felébresztette másnap reggel.

– Áhham! – kezdte az ébredést, majd mikor tudatosult vele, hogy mi is van, elkáromkodta magát: – A rohadt életbe, pedig milyen jót aludtam... Jaj, nem kellett volna a gép előtt aludnom, fáj most a derekam meg a hátam is ettől a kényelmetlen pozitúrától. Hogy lehetek ilyen hülye, hogy nem fekszem be az ágyamba, mikor kezdek álmosodni? Ez a hülyeség meg még mindig csöng.

– Hallo! – szólt bele, mikor felvette.

– Jó reggelt Vincent! Csak nem felébresztettem? – kérdezte vigyorkázva az nyomozónő.

– Dehogynem. Na de mondja, mi volt ilyen sürgős, hogy ilyen hajnali órában felhívott? – kérdezte még mindig a csipáit vakargatva.

– Hajnali? Dél előtt 10 óra van. Na de mindegy. Sajnos rossz hírt kell közöljek Önnel, az éjszaka megint megöltek egy fiatal nőt, kérem jöjjön amilyen gyorsan csak tud.

– Rendben, megyek – mondta még mindig álmosan, majd elment a mosdóba. Miután ezzel végzett, gyorsan megreggelizett és elrepült.

Úgy a hívást követően fél óra múlva már a tett színhelyén is volt, ahol már várta az nyomozó.

– Nem kapkodta el Vincent! – csóválta rosszállóan a fejét a hölgy.

– Elnézést, de nagy volt a forgalom.

– Miért hány méterre repült, hogy az utasszállítóktól nem tudott sietni? – kérdezte nevetve, de látszott rajta, hogy nem vár választ.

– Szapulásom helyett inkább azt mondja, hogy mi a helyzet a holttesttel – mondta letérdelve az áldozat mellé, majd felhúzta a takarót róla megvizsgálva őt.

– Ugyanolyan, mint a tegnapi. 21 éves és elvágta a torkát. A barátja talált rá, sajnos ő nem

nézett bűnügyi sorozatokat, így hozzáért az áldozathoz és el is mozdította, így látni lehet a vércsíkokat is a padlón.

– Basszus! Az iskolában kéne kötelező filmnézésnek betenni az ilyen filmeket, sorozatokat, vagy csak tanítani, hogyha bármi büntényt látnak vagy annak következményét, akkor tegyék zsebre a kezüket és azonnal induljanak a telefonhoz. Na mindegy, így is lehet dolgozni, de alaposan megnehezíti ez az életünket – mondta és körülnézett a lakásban.

– Nem tűnik ez sem rablógyilkosságnak, hisz a tárcsa az asztalon volt, nem tűnt el semmi értékes – gondolta magában miközben körüljárt. – Tehát ez is előre kitervelt volt. Nahát, az ajtó megint ki van nyitva.

– Lilla nyomozó! Ezt ön nyitotta ki, vagy a barát, esetleg nyitva volt mikor a barát megérkezett? – kérdezte az ablakra mutatva.

– A barát már így találta az ablakot, direkt én is rákérdeztem tőle. Be akarta csukni, de belátta, hogy jobb ha kimegy a hulla esetleges szaga, így nyitva hagyta.

– Nagyon helyes. Amúgy hányadikon is vagyunk? Most a tömb tetején szálltam le, de elég sokat lépcsőztem lefelé.

– A második emeleten vagyunk.

– Értem – mondta halkán, majd kinézett az ablakon. Megint csak furcsa bemélyedéseket vett észre. – Lilla! Megint kinézek, majd jövök! – mondta ki futva a lakásból. Kint megint az ablak alá érve felfedezte a hosszú és mély lyukakat a falba mélyesztve.

– Már megint ez a csíkozás – nézte a falat, miközben masszírozta a nyakát, hogy serkentse vérkeringését és ezzel jobban tudjon gondolkodni. – Viszont van itt két lábnyom is – majd odahajolt és jobban szemügyre vette. – Nagyon érdekes... nagyon érdekes – állapította meg, majd sarkon fordult és felment az nyomozóhoz.

– Lilla! Ugyanaz a helyzet, mint a tegnapiánál, csak itt még lábnyom is jár a bizonyítékhoz. Majd le kéne venni. Ez már jó kiindulási alap lehet, hisz ahogy néztem egy 43-as férfi cipő lenyomata ez. Ebből pedig mi állapítható meg?

– Ő... az hogy felnőtt férfi az elkövető? Talán az is, hogy mászott a falon.

– Pontosan. Már csak azt kéne megtudni, hogy hogyan is volt erre képes, ha nem egy légyemberrel van dolgunk. Szerintem a mászása összefüggésben áll a lyukakkal is, csak még mindig nem tudom hogyan.

– Értem. Én itt végeztem, nekem nincs más dolgom, csak leszedem a cipőnyomot és kész. Maga talált tegnap valamit az adatbázisokban?

– Sajnos nem, viszont ma is körbenézek még.

– Jó, menjen csak – engedte el az nyomozó Vincentet, aki haza is ment. Ott ledobta magát a díványára és ölébe vette a laptopját, amin folytatta a tegnap megkezdett munkát.

– Kezdjünk kutakodni tovább még egy kicsit, hátha ez az újabb fejlemény ismeretében rátalálok valamire... – gondolta magában miközben belemerült az informatika világába. – Esetleg találok valami közöst az áldozatokban.

Egészen estig kutakodott, de nem talált semmi különöset sehol. Vacsora időben is akkor tért magához, mikor hangosan megkordult a gyomra.

– Az igen, jól elment az idő, ha már éhes vagyok – gondolta ekkor, miközben ránézett az órájára. – Szent Szuper Tehén! Már fél 6 van? Na akkor ennem kéne valamit.

Ezt megállapítva letette a gépet, felkapta a telefonját és feltárcsázta a helyi pizzériát:

– Jó estét! Egy extra nagy magyaros pizzát kérek dupla adag feltéttel meg hozzá fél liter traubi szódát! Persze, köszönöm! Viszhal! – mondta és letette a telefont. Elment lehúzni a redőnyöket, majd a fürdőszoba felé vette az irányt. Onnan éppen akkor jött ki, mikor megszólalt a csengője.

– Ez biztos a pizzás csajszi lesz – gondolta és egy szál törölközőben odament az ajtót kinyitni.

– Jó estét uram! – kezdte a csaj, majd látja, hogy majdnem meztelen Vincent, így megakadt egy pillanatra. – Meghoztam a pizzáját. 1800 lesz.

– Jó estét! Itt egy kétezres, nem kérek vissza – mondta mosolyogva Vincent, mire a csaj nagyon elmosolyodott.

– Nagyon szépen köszönöm uram!

– Semmiség. Amúgy hogyhogy nem az egyenruhában van? – kérdezte tőle.
– Most végeztem és mivel nem akartam már visszamenni a rendelés után, így átöltözve hoztam el magához – mondta és ekkor megkordult az ő gyomra is. – Sajnos most mennem kell, láthatja én is megéheztem. Jó étvágyat és további szép napot!
– Várjon! Ha akarja megosztom Magácskával a pizzámat, ha marad. Úgy se tudnám megenni az egészet, a felét betettem volna a hűtőbe másnapra.
– Á! Köszönöm a meghívást, de...
– Semmi de – szögezte le Vincent, és megragadta a karját. – Itt marad, nem hagyom éhesen útra kelni.
– Hát jó uram, köszönöm – mondta és leült a konyhaasztalhoz, míg Vincent gyorsan átöltözött. Mire visszatért, már egy szeletet megevett és most a másodikhoz fogott hozzá.
– Magukat éheztetik a munkahelyén vagy mindig ilyen jó az étvágya?
– Is-is – mondta teli szájjal a hölgy. – Nincs külön evésszünetünk, így nem igazán tudunk kajálni.
– Értem, bár nem tudom, hogy tudja-e, de magyar emberevés közben nem eszik.
– Na de nem is embert eszek – válaszolta és mindketten szinte sírtak a nevetéstől emiatt a humoros visszavágó miatt.
– Jaj, most fáj a hasam, hát szabad ilyet tenni szegény fogyasztóval? Amúgy megkérdezhetem a nevét?
– Persze, Nikolett vagyok és azt javaslom tegeződjünk, ha már egy tányérból eszünk.
– Na már csak az kéne, hogy ekkora tányérom legyen. Nem inkább egy pizzából evést akartál említeni? Amúgy én meg Vincent vagyok.
– Örvendek Vincent – mondta a lány, megtörölte a kezét és kezét ráztak.
Ezek után jót beszélgettek, amit vacsora után tovább folytattak egy dobozos rostos üdítő mellett. A beszélgetés folyamán elég jól megismerték egymást, így nem volt egyikük számára sem meglepő az, hogy a lány az estét Vincentnél töltötte és nagyon jól érezték egymást egész éjjel és másnap reggel is.

Sajnos másnap ezt az idilt Vincent mobiljának csörgése törte meg, mire a lány gyorsan eltűnt a fürdőszobába, míg Vincent felvette.

– Üdvözlöm Vincent! Maga szerint miért hívom megint? – szólt bele az nyomozónő.
– Csak nem megint egy....
– Dehogynem. Sajnos...– mondta érezhető szomorúsággal a hangjában. – ... megint egy huszoneves lány.
– Jaj, Szent Szuper Tehén! Minden napra egy? Ez nem jó, valamit csinálni kéne, mert ha napi egy áldozattal végez, az elég rossz fényt vett ránk.
– Pontosan. Éppen ezért én már körülnéztem és azt tudtam megállapítani, hogy ugyanúgy vágják el a torkát, újfent nyitva volt sarkig az ablaka és az épület falán is megtaláltam az eddigi csíkos lyukakat. Mást nem fedeztem fel, ami újdonság lehetne a számunkra.
– Értem. Akkor nekem felesleges is elmenni – mondta, de eközben látta, hogy közelít felé csábosan a tegnap felszedett pizzás lány. – Éppen ezért itthon maradnék és kutakodnék tovább. Illetve egy nevet kérhetnék, hogy ki volt az áldozat?
– A lakásban talált igazolványok szerint Kiss Nikolettnek hívták.
– Rendben, köszönöm az értesítést és azon nyomban nekilátok a keresésnek. Viszhal! – búcsúzott el Vincent, letette a telefont, erre kitérta a lány a fürdőköpenyét, ami alatt nem viselt semmilyen ruhát.
– Sajnálom cicám, de most nem fog menni. Kérlek menj el, most dolgoznom kell – mondta sajnálattal a hangjában, mire az éjszakai társa szomorúan elkezdett öltözködni és mikor majdnem odaért az ajtóhoz, visszakérdezett:
– Majd felhívsz?
– Persze, felhívlak majd! – mondta tudtán kívül Vincent, mivel nem figyelt már oda a lányra. – Na de most nézzük, mit találunk így, hogy már három áldozatunk is van. Remélem most még jobban le tudom szűkíteni a kört. Talán kezdhethetnénk egy közösségi oldallal, az egyik áldozat szülei

megadták a felhasználónevet és a jelszót a profilhoz. Hátha itt találok valamit – mondta még mindig maga elé dörmögve, majd pár perc múlva újra megszólalt kicsit jobb kedvvel.

– Hm... Ahogy nézem ezek hárman ismerték egymást. Na látod, ebből ki lehet indulni – beszélt magába Vincent. – Sőt ismertségük alapja a közös iskola volt. Na ez mondjuk nem túl jó, mert ebben a körben én is benne vagyok, lévén azon az egyetemen tanítok, de ezek nem az én tanítványaim. Aha, biológiát tanultak, ezért nem ismerem őket – gondolta, miközben már ment felöltözni.

– Milyen furcsa, hogy komoly adatbázisokban nem találtam semmi közöst róluk, közösségi oldalon meg egyből. Esküszöm, több információt tárolnak az ilyen oldalak az emberről, mint bármi más, hivatalos adatbázis. Ez rémisztő azért, mert a hivatalosan tárolt adatokhoz csak bizonyos személyek férhetnek hozzá, míg ehhez bárki. Na mindegy, elmegyek a suliba, hátha találok ott még valamit, amit követni tudnék, nincs momentán jobb ötletem.

Elment a repülőhöz és pár perc múlva már a légtérben is volt. Ott nézte a közeli tájat, meg az iskola környékén lévő, a napokban kezdetét vevő nyílt tér előkészületeit, miközben leszállt.

– No, itt volnék. Kíváncsi vagyok mire jutok itt, nem lesz könnyű dolgom valószínűleg – mondta kiszállva a gépéből. Majd lement a főfolyosóra, ahol millió meg egy fiatal vette körül. – Sőt, szinte lehetetlen. Na de bízunk abban, hogy kitalálok valamit – nyugtatta magát.

A folyosón menve meglátott egy fehér macskás fiatal nőt.

– Hm... egy cica egy fehér cicával – gondolta magában és eszébe jutott a pizzás lány. – Hú, vajon mit mondhattam neki, mielőtt elment? Úgy belemerültem a gépbe, nem is vettem szinte észre, hogy mikor ment el, de emlékszek arra, hogy valamit mondtam neki. Mi lehetett az? – töprengett tovább.

– Na mindegy körbenézek és kérdezek az osztályokban – mondta már hangosan, de még mindig csak magának.

És így is tett. Bement az első osztályba a szünetben, majd körbekérdezgetett a lányok a közösségi oldalról kinyomtatott fotóit mutogatva. Sajnos nem járt sikerrel sehol sem.

– Uhhh. A kis golya csajok tudják, hogy kell felkelteni a férfi szemek és agyak, valamint más szerv érdeklődését – gondolta vigyorogva, mikor bement egy olyan teremben, ahol miniszoknyás fiatal lányok voltak. Ahhoz a lányhoz ment oda akin olyan ruha volt, ami teljesen kiemelte teste minden egyes figyelemreméltó formáját.

– Huhh, nincs nyár, de nagyon izzadok. Valaki körül nagyon forró a levegő. Nem tudod ki körül? – kérdezte kacintva és nevetésre húzva a száját.

– Lenne pár tippem! Csak nem körülöttem? – húzta fel rámosolyodva a szemöldökeit a lány, miközben kacéran, ámbár kihívóan bánt a lábaival amikor is átvette egymáson azokat és hát ettől már valóban kiverte a víz Vincentet.

– Hát... csak de. Mond csak, mit tanulsz itt?

– Biológiát – szólt a válasz. – A kedvencem, ki találja miért?

– Vannak sejtéseim. Mond csak kicsi lány, ismered ezeket a lánykákat? – kérdezte és megmutatta a lányok fotóit, nem megfélemezve küldetésétől a nagy flörtölés közepette.

– Aham, ismerem őket – mondta a lány és elővett egy golyós nyalókát, amit ajkai közé véve elkezdett nyalogatni. – Mégpedig azért, mert ők is bioszosok és jó barátok voltak. Közösen fundálták ki, hogy megviccelnek egy srácot. Hm... ez nagyon jó ízű nyalóka. Megkóstolja? – kérdezte csábosan.

– Ehhhh. Most nem. Inkább mesélj a srácról.

– Nyamm, c-c-c – nyalogatta és szopogatta tovább a lány a nyalókát, mitől Vincentnek már kezdett megtelni a nadrágja környékén a vér és emiatt változások kezdtek életbe lépni azon a környéken.

– Tudja, nem tudok sokat róla, csak annyit, hogy nem bioszos a srác – és miközben beszélt szándékosan vagy véletlenül, de lecsöpögött egy kis nyál a szájából a dekoltázsába, amit Vincent figyelemmel kísért és a lány is lenézett, majd odanyúlt és lassan végighúzta a bőr felületén az ujját, amitől Vincentnek már kezdett szűkös lenni a nadrágja. – Jaj, elnézést, olyan kis béna vagyok – mondta eközben a lány, majd az ajkai közé vette az ujját és szívó hatást gyakorolt rá. – Na de visszatérve a tárgyra, mint ahogy mondtam a srác nem volt biológia hallgató, úgy tudom

közgazdász volt és mindhármukkal megpróbált járni, de ők közös megegyezéssel kikoszarzták.

– Aham, értem – mondta Vincent és elkezdett kifelé menni az ajtón. Szerencsére ekkor már megszűnt a nagy vérbőség a dereka alatt. – Köszönöm a segítségét kisasszony!

– Szívesen. Ha meg esetleg nyálat akar majd cserélni velem, akkor itt megtalál – mondta neki vigyorogva, lefelé nézve és nyújtva összekulcsolt kezét, miközben küldött egy kacsintást és egy pusztit is neki.

– Huhh. Ez a csaj nagyon durván kikezdett velem. Ha nem lennék tanár és most nem dolgoznék nyomozóként, összejönnék vele, de így nem lehet. Legalábbis nem most – gondolta elmosolyodva a folyosón menve, miközben összegezte az eddig megtudtakat. Legalábbis próbálta volna. – Hm... semmi érdemlegeset nem tudtam meg. Eredményesebben is eltölthettem volna a délelőtti időmet – gondolta magában, miközben elment mellette egy srác.

– Hello! – Köszönt neki, mert ismerősnek tűnt számára. Úgy emlékezett régebben tanította valamire, de nem tudta mikor, hol és mire. Viszont a másik nem viszonzta a köszöntést, csak mereven nézett rá, kicsit összevont, mérges szemöldökkel.

– De bunkó ez a srác! Nem köszön. Pedig emlékeim szerint nem volt gond vele. Bár emlékeznék ki is ez. Megkeresném és elbeszélgetnék a szüleivel. Micsoda nevelés is ez, bár a mai fiatalság egyre jobban romlik – gondolta, miközben nem figyelt jól és nekiment a srácnak.

– Huhh, bocsánatot kérek – mondta a srác először megszólalva, majd gyorsan a leeső táskája felé kapott, de sajnálatos módon nem tudta elkapni. Mikor leesett hatalmasat csörrent valami. Gondolta is egyből Vincent, hogy ez a fiatal is alkoholista, hisz nagyon úgy hangzott, hogy üvegek csörrentek össze, de tévedett. Mikor lenézett, véres pengéket vett észre a táskából kihullani. Ekkor lehajolt érte miközben megkövülten nézett maga elé a srác.

– Hm... nagyon érdekes – mondta felemelve az egyik pengét Vincent. – Ahogy nézem ez titánium, ami mindent átvisz. Kezd összeállni a kép.

– Ez egy nagyon jó kis szerkezet, egyszer elrejtődik, majd előjön a késpenge – gondolta a srác pár nappal korábban egy sötét, borús estén, miközben felpróbálta a kezére a késeket. – Nagyon jó lesz. Kivel is kezdjük? Talán Kittyvel. Ő volt a legszemetebb csaj velem. Megérdemli amit kap ezért – mondta már lefelé a lépcsőn.

Mikor kilépett az utcára, visszahúzta a felsője mögé a kést, felszállt a buszra és elment a lányhoz. Ott odament pont az ablaka alá, majd megpróbálta beleszúrni a kést az épület falába. Simán átvitte. Most a másikat szúrta bele magasabbra. Majd az elsőt kivette és feljebb szúrta be, ahol már nem tudott az utcán állni, így kipróbálta, hogy elbírja-e. Ez is sikerrel járt, majd óvatosan ezen módszerrel felment az ablakhoz.

– Milyen jó, hogy titániumból készült, így fel tudok a házfalon menni – gondolta közben. – A rendőrök meg agyalhatnak azon, hogyan is voltam vagy inkább hogyan is volt képes az elkövető a csajokhoz bemenni – folytatta tovább, miközben sátáni kacajjal elnevette magát. – A penge nyomait úgy sem fogják tudni hova tenni. Logikám kikezdehetetlen és nincs benne kockázat, veszély. Maximum annyi, hogy én nem bírom el saját magamat és leesek, de az legyen az én gondom. Na már fent is vagyok. Jaj, a hülye picse még az ablakot is nyitva hagyta. Így túl könnyű – húzta gonosz mosolyra arcát a gyilkolásra készülő fiatalember. Földöntúli gonoszság árasztotta el, nem hitte volna, hogy a gyilkolás előtt ilyen érzések fogják el az embert. Ezután belépett az ablakon és halkán odalépett a csajhoz.

– A kis csaj nem vette észre, hogy bejöttem – gondolta magában, mikor odament hozzá fél méterre. – Sőt, most sem veszi észre. Ez már valóban túl könnyű – és belépett az intim szférájába.

– He-he-he – mondta hangosan, mire felpillantott a lány, de ekkor ez már túl késő volt számára. Hátulról elkapta a haját, hatalmas erővel lehúzta és mikor hátracsuklott a szeme, megláthatta a rettegésben lévő női szempárt, amivel nem törődve elhúzta a nyakába szúrt pengét és ekkor két dolog is történt. Az egyik az, hogy a csaj szeméből eltűnt az élet és becsukódott. A másik pedig a vágásból kiinduló hatalmas vértömeg volt, ami szökőkúthoz hasonlítva tört elő az elmetezett torokból.

Mikor észhez tért Vincent a felismeréstől, már nem volt kába a srác.

– Hoppá, a francba – mondta kitépve Vincent kezéből a pengét, majd lehajolt a másikhoz és önmagából kikelve rákiáltott a hajdan volt professzorára:

– Készülj a halálra, detektív!

Majd felpattant és rátámadó mozdulatot tett, mire Vincent aktiválta a plazmaspádéját.

– Bocs, de ezt most kihagyom! Viszont azt javaslom, hogy dobd le a késeket, ne tetézd azzal is bűneid sorát, hogy rátámadsz egy félig-meddig hivatalos közegre.

– Milyen közeg? Te csak egy kémia professzor vagy aki azt hiszi ön jelölten igazságot oszthat, semmi több – mondta, majd felemelte a kezét, hogy lesújtson rá. – Most végre megdöglesz!

Majd lesújtott rá a szerencsétlen. Nem tudta, hogy Vincent nem ismer viccet és vele nem lehet szórakozni sem. Ha azt mondta, hogy dobja le a késeket és ezt nem teszi, akkor ő majd gondoskodik erről. Persze mindig közbejöhet valami, most éppen a jobb kézfej volt útban, amit a spádéval le is kapott a késsel együtt olyan gyorsan, hogy meglepődni sem volt ideje a gyilkosnak. Már csak azt vette észre, hogy hatalmas fájdalmat él át és valami melegség van a kézfeje helyén, mivel mikor a spádé levágta a kezét, a forró felület be is forrasztotta a kezében lévő ereket, így csak minimális vérvesztésé lett a kézfej elvesztésétől.

Egy pillanattal később pedig már hangosan is koppant a kés és a kéz a kövezeten.

– A kezem! Elvesztettem a kezem! – kiáltott fel kétségbeesésében. – Te rohadék! Levágtad a kezem? Miért? MIÉRT?

– Mert kellett neked keménykedni, te bugyuta! Ha szépen leteszed a késeket és nem támadsz rám, akkor most mindkét kezéd meglenne – mondja Vincent, miközben előveszi a telefonját és feltárcsázza egyik ismerősét:

– Hallo! Corbel őrnagy! Elfogtam a rejtélyes gyilkosunkat. Küldje a srácokat.

– Ezt nem hiszem... – kezdett sírni az ártalmatlanná tett bűnös – a kezem! *Hüpp-hüpp-szipp.*

Majd pár perc múlva már hallották is az iskola előtti térről a szirénázást, ami azt jelentette, hogy megjöttek a srácok az elkövetőhöz.

– KEZeket fel! – kiáltotta az egyik kommandós, miközben letérdeltették és a tarkójára tették a kezét.

– Vincent, innen KEZeskedünk ezért a sírós KEZes bárányért. Bent az őrsön is majd leKEZeljük az ügyét. Majd KÉZségeken fog válaszolni a kérdéseinkre.

– Kac-kac! Meghalok ettől a kifinomult humortól – felelte már bilincsbe vergődve az elkövető, majd elvitték. Az őrnagy ekkor odament Vincenthez.

– Gratulálok Vincent!

– Köszönöm. Most legalább már lepihenhetek. Napok óta nem aludtam egy jót, annyira rá voltam állva az ügyre!

– Sajnos tévedsz, Vincent! A polgármester szólta, hogy a lányát elrabolták és kéri, hogy azonnal húzd oda a beled, amilyen gyorsan csak tudsz. Az ő ügye nem tűr halasztást, fél, hogy azért rabolták el a lányát, hogy eladják a Közel–Keletre prostinak. Nagyon ideges volt, mikor felhívott.

– Nyugi, már megyek is – mondta elviharozva Vincent.

– A polgármesterről van most szó, aki sokat tett már értem, ő megéri a fáradságot – gondolta a lépcsőn felfelé tartva.

Majd mikor felért, lendületből beugrott a repülőbe és már indult is el. Sajnálatos módon épp kifogyóban volt már a repülő üzemanyagtartálya, így egy kis kitérőt kellett tartania, ami azt jelentette, hogy csak pár óra múlva tudott a polgármesterhez eljutni.

– Fenébe! Nem minden utcasarkon lehet kapni repülőre üzemanyagot – mormogta kiszállva a gépből, majd a ház felé vette gyalogosan az irányt.

– Üdvözetem a hölgyeknek, uraknak! – köszöntötte a házban tevékenykedőket beléptekor, miközben fel is emelte süvegét. A bent lévők csak egy pillantásra méltatták, majd folyt tovább a munka. Elhúzta a száját, de nem szólt semmit.

– Úgy néz ki nekik se tanították meg gyermekkorukba az illendő köszönést – gondolta és odament az ablaknál álló, kétségbeesetten kezét tördelő polgármester úrhoz.

– Üdvözltem polgármester úr! – köszönt rá, mire ugrott az ijedségtől egyet a tisztviselő
– Üdvözöllek fiam! – köszönt vissza, miközben a mellére fektette a kezét. – Jól rám hoztad majdnem a szívbajt! Kérlek, többet ne csinálj ilyet. Ne közelíts felém ilyen hangtalanul, ha kérhetem – majd mikor kipihegte magát, bele is kezdett, miért is hívatta. – Mond meg nekem, mi lesz most a drága egyetlen kislánnyal?

– Nem lehet uram, hogy csak elszökött a pasijával? Ha jól tudom, feltűnően szép a kisasszony. Biztosan minden ujjára akad egy udvarló – mondta a a nyakát masszírozva Vincent. – Na meg fiatalság bolondság alapon, felelőtlenség is párosul a mai gyermekekbe.

– Nem, erről szó sincs. A kamerák felvették az elrablását. Szerencsére elég sok minden felvételre került, így alaposan kielemezheted. Majd szólok, hogy bocsátsák a rendelkezésedre az anyagot. Sajnos nekem is végig kellett nézmem és őszintén megmondva szörnyű amit láttam, nem bírnám még egyszer megnézni.

– Elhiszem uram! Mégis csak a lányáról van szó. Egyik szülő sem akarhatná ezt a szörnyű kint elszünetni és biztosíthatom, hogy mindennel azzal leszek, hogy mielőbb megtaláljam őt, de most bocsátsd meg, körülnéznék – mondta miután megveregette a vállát biztatásképpen, majd elhaladt.

– Rendben, menj csak. Addig én szólok a felvétel ügyében – mondta még utánakiáltva a polgármester úr.

– Először a szobáját nézem meg – mondta csak úgy magának, majd mikor elért oda, meglepődött. A lány szobája akkora volt, mint az ő nappalija. – Aham, tehát itt lakott a kisasszony – mondta körülnézve és megmasszírozta megint a nyakát.

Átkutatta az ágyát, a fiókjait, a szekrényeit, hátha talál valamit. Mikor egy másik szekrényhez ért látta, hogy a lány a szépsége mellett elég intelligens is. Egy orosz származású, de Amerikában élt író tudományos–fantasztikus művei meg egy magyar író munkái töltötték meg majdnem a 2 polcot a hátról. A harmadik polcon a lány fényképén kívül nem volt más.

– Hm... jól emlékeztem – gondolta. – Felettebb csinos a kicsike. Lehet, hogy mégis igaz, amit az őrnagy mondott, hogy prostituálnak akarják eladni? Az arca, a test formája megfelelő az ilyen perverz számára. Viszont ha ez így van, akkor már nincs az országban. Az ilyenfajta emberrablók gyorsak, nem töltenek sok időt az adott bünt elkövető országban. Reménykedjünk, hogy csak mezei emberrablók műve az egész.

Majd kezébe vette a fényképet kerettestől és jól megnézte.

– El is viszem a képet – mondta már hangosan, de senki nem hallotta. – Persze, csak azért, hogy körbe tudjak kérdezősködni felőle, na meg azonosítani tudjam majd. Azt meg fénykép nélkül nem lehet ugyebár. Majd lemásolom, tudok pár embert akinek odaadva ezt, a környezetében is körül tud kérdezősködni – majd megfogta a keretet, visszatette és a tartalmát elsüllyesztette a zsebébe.

Ekkor jött be egy helyszínelő hölgy Vincenthez.

– Itt már végeztünk – mondta bedugva a fejét az ajtónyíláson. – Vincent, ha akarja megnézheti a videokamera felvételét, rajta van az elrablás. Viszont készüljön fel, nem biztos, hogy nyugalomban meg tudja állni a látottakat.

– Rendben, köszönöm a tájékoztatást, megyek is – mondta a szobában végezve a kutatással, majd elment megnézni.

Bent a videó szobában nem volt senki, így leült a székbe és feltette a lábát a közeli asztalra, így kezdte el nézni a felvételeket.

Este 10 órát mutatott a kamera órája, mikor is két ember betörte az ajtót, profikhoz való módon, csöndesen.

– Érdekes, érdekes – mondta erre Vincent, mire az egyikük karjára nagyított ahol egy feltehetőleg bandatetővadás volt. – Ezen ki lehet indulni – folytatta, miközben lerajzolta egy noteszba a tetkót.

Majd az el rablók célirányosan, a folyosón átvágva elmentek a lány szobájáig.

– Nagyon magabiztosak voltak – jegyezte fel magának a detektív. – Biztosan tudták, hogy nincs a házban senki a fiatal hölgyön kívül. Ez arra utal, hogy besúgó van valahol, vagy már régóta készülődtek az elrablására. Releváns lehet, hogy melyik is – gondolta tovább, majd megvonta a vállát és nézte tovább a szalagot.

Elérve a szobáig ugyanolyan halkán, mint ahogy a házba betörték, benyomultak a szobába, ahol is szegény lány nem vett észre semmit. Odamentek az ágyához miközben aludt és hirtelen elkapták a lábánál fogva, amitől egy pillanat alatt felébredt és már ekkor látszott a rémület, a kétségbe esés az arcán.

– ÁÁÁÁ! Segítség! – kiáltott ijedten fel, miközben húzták le az ágyról.

– Ha-ha-ha! – nevette el magát az egyik rabló. – Nem kell nekem segítség! El tudok én banni veled egyedül is, kicsim. Hm... milyen jól néz ki valóban! – mondta gonoszul elhúzva a száját a rabló, mikor is a húzástól feljebb csúszott a lány kombinéja, felfedve már a derekát is.

– Kussolj! – szólt rá a másik, miközben leragasztott a lány száját. – Most dolgozz, ne élvezkedj. A főnök gyors és tiszta munkát kért. Ha a csajnak egy haja szála is meggömbül, kinyír minket az fix. Szóval a szexuális feszültségedet is majd egy éjszakai pillangón vezesd le.

– Honnan tudod? – kérdezte meglepve a másik.

– Baszd ki, majdnem szétreped a szíjad alatt a nadrágod. Most pedig kapd fel a hátadra és pucoljunk! Bármelyik pillanatban észrevehet bennünket vagy akár a furgont is valaki. Siess! – mondta és lerohantak a lépcsőn, miközben a testesebb vállán ott rugdalózott a lány, kinek mind a kezei, mind a szája be volt kötözve.

– Te, nagyon izgága a lány, majdnem kiverte a szemem – panaszkodott már lent a málhás számárnak tűnő alak.

– Nyugi, már ott is vagyunk a járgánynál, ott majd megszabadulhatsz tőle – oktatta ki a másik, majd eltűntek a felvétélről.

Ekkor Vincent kikapcsolta a monitort és kiment a szobából. Az épületből kifelé tartva találkozott a polgármesterrel.

– Kedves fiam! Látom a videó szobából jössz, megnézted a felvételt?

– Igen uram, megnéztem. Ez szörnyű, nem túlzott.

– És jutottál valamire a megnézése kapcsán?

– Alig valamire. Persze pár mozaik kocka már a helyére került, de ez még nagyon kevés. Most ha megbocsát, haza mennék és ott folytatnám a nyomozást. Pár adatbázisban körülnézek, lévén az el rablókon valamiféle bandatetoválásnak látszódnó egyen minta volt.

– Rendben menjél csak, találd meg a kislányomat nekem. Egyetlen szemem fényét – mondta sírva a város vezetője és átölelte Vincentet, eláztatva a sós könnyeivel az öltönyét. Mikor kisírta magát elengedte és elment a szobájába. Amíg be nem csapódott utána a szoba ajtaja, addig figyelemmel kísérte, majd elment a repülőjéhez.

Otthon fáradtan bár, de törve nem leült a gépe elé és a lehető legpontosabban lerajzolta a látott tetoválást.

– A rablókon lévő tetoválás segítségével hátha rá bukkanok valamire – mondta, miközben táplálta be a gépbe ezen adatot. Majd elindította a keresést, ami tudvalevőleg sokáig szokott tartani, így addig is rendelt egy félkész kaját vacsorára, meg elment fürdeni. Mikor ezzel végzett, ment megnézni, hogy hol áll a keresés, de még mindig nem talált semmit. Ekkor megvetette az ágyát és nagyon erős késztetést érzett, hogy bele is feküdjön már.

– Hú, de fáradt vagyok – mondta dörzsölve a szemét. – Na de miért is ne lennék az? Ma igen hosszú napom volt. Délelőtt bejártam a fél iskolát... hú, az a csaj még most is tűzbe hoz, hehehe... aztán elkaptam a gyilkost. Alapesetben ennyi is elég egy napra, de ekkor jött a polgármester lányának elrablása. Szegény lány, tudom, hogy az én lelkemen fog ez száradni, de valahogy most nem tudok erre már összpontosítani. Megvárom a keresés eredményét, aztán jövök kis ágyacskám – mondta már az ágy felé nézve, miközben megsimogatta azt. A kábulatából az ajtó melletti csöngő riasztotta fel, megjött a kajája. Kiment az ajtóhoz, átvette a futár sráctól, amit nagyon bánt, hogy nem lány jött és ekkor eszébe jutott a tegnapi lány. Még mindig nem emlékezett arra, mit is mondott neki. Felmenve a konyhájába betette a kaját a mikrohullámú sütőbe, majd elment megnézni a számítógép monitorját, ahol is épp ekkor jött ki az eredmény.

– Ó, igen! – kiáltott fel felvillanyozva. – Ezt már szeretem, benne van a banda az adatbázisban – majd kiment a konyhába, behozta a kaját és odahajolt a képernyőhöz. – Ahogy látom a Tiberius

Bandái a jel. Nem sokat lehet tudni róluk. Bolti lopások, garázdaságok. Pár vezető tagnál komolyabb büntetések. Ittas vezetés lopott autóval például, de ez régen volt, már kiengedték őket. Na, de nézzük tovább – miközben ette a kajáját egyensúlyozva, hogy se a gépbe, se az asztalra rá ne menjen a vacsorából semmi.

– Á! Van itt emberrablás és nemi erőszak is. Ja, ezek még bent vannak. Remek, akkor nem ezek a tagok követték el. Csak valamelyik másik társuk. Kedvezőbb kilátások. Lássuk, hol is vannak – kezdte nyomkodni a gombokat, majd pár perc nyomkodás után hátradőlt a széken. – Hát naná, hogy nincs adat erről. Majd hülyék lennének kiszivároztatni, hol nyomulnak. Na mindegy, ma ennél többet nem tudok tenni, holnap lemerülök az alvilágba kutakodni egy kicsit – azzal elindult az ágy felé, de már nem érte ébren a párnával való találkozás, előtte elaludt.

Másnap végre nem telefoncsörgéssel ébredt, így nekiláthatott azt tenni amit csak akart. A reggeli rutin után, ami a mosdó és konyha meglátogatását takarta, elment az öltözőszekrényéhez és egy jóvágású öltönyt vett ki, meg egy éj fekete csuklyás köpenyt.

– A srácok nem szeretik, ha feltűnősködök a közelükben, meg nem is akarom felkelteni senki figyelmét, így gyalogolnom kell ma, a Vincent röpi hangos és nagy. Sok ember szeme megakadhat rajta. Ahogy ismerem az ilyen köröket, még lába is kelne szegénynek – nyugtázta az egészet magában, majd így inkognitóban kilépett a házból és a bűnös városrész felé vette az irányt.

Először a Sheriffnek nevezett alvilági alakot látogatta meg több okból is, de a legerősebb ok az volt, hogy ő lakott a legközelebb hozzá. Mikor odaért, felszólt neki a kaputelefonon:

– A Sheriff itthon van?

– Attól függ ki kérdi – válaszolta vissza egy fiatal női hang.

– Kopasz béka keresi – válaszolt Vincent, mikor is vagy egy percig néma volt a hangszóló. Már azt feltételezte, hogy el akarnak szökni vagy le akarja magát tagadni a Sheriff, mikor ő szólt bele.

– Gyere fel! – mondta és hallani lehetett az ajtó mágnes zárának berregését, mire Vincent benyomult. A lakása ajtajánál egy ór állt, de nem kellett vele foglalkoznia, hisz mikor odaért, ő maga nyitotta ki neki az ajtót, ahol is egyből a Sheriff a csúf pofájával fogadta és ezt még tetézte az is, hogy egy szál törölközőben volt, miközben a háttérben lévő francia ágyon 2 igencsak fiatalnak látszó hölgy egymást kényeztette.

– Maga aztán tud élni! – mondta elnevetve magát a látogató. – Egy ilyen öreg főszer, mint maga nem csak a bűnözésben, de a csajozásban is kiváló. Ehhez csak gratulálni tudok – mondta Vincent és kezet nyújtott a vendéglátójának.

A másik meg figyelmen kívül hagyta az ajánlatot és így elengedve a törölközőt, az leesett róla, mire mind Vincent, mind a lányok néztek egy nagyot, de csak utóbbiak röhögtek el magukat. Ekkor vöröslő fejjel lenyúlt a törölközőért és visszahúzta magára, majd mutatta, hogy menjenek be a nappaliba. Ezt meglátva a csajok is felpattantak, majd mikor leült a két fél egymással szemben, a csajok, kik még mindig meztelenek voltak, mögójük álltak és a tárgyalás során masszírozták őket.

– Hallgatom uram, mi járatban jött el szerény hajlékomba? – kérdezte gálánsan a Sheriff. – Kér valamit inni?

– Köszönöm, nem kérek. Inkább a tárgyra térnék – mondta Vincent. – Mit tud a Tiberius Bandáról?

– Piti kis bűnöző banda, a vezetői tagokat leszámítva nem érdemes odafigyelni rájuk. Éppen ezért nem is tudok róluk többet. Miért kérdi?

– Hát ha megbocsát, nem mondanám el, mi ügyben nyomozok. Viszont nem tud olyan informátort mondani, aki ismeri őket?

– Hát van pár emberem aki az ilyen kisstilűekkel foglalkozik. Tud jegyzetelni? – kérdezte, mire Vincent egy fejbólintással és a jegyzetfüzete elővételével válaszolt. – Na akkor ott van Vörösszakáll, aki a Red Hood Sztriptízklubban szokott lenni, Joe, aki a főutcán lévő hipermarketben a hentes és a fazekas gyerek a fazekas műhelyben. Őket ajánlom, ha ők éppenséggel nem is tudnak segíteni, de hátha tudnak további neveket mondani.

– Értem és köszönöm uram a segítséget – állt fel Vincent és újra kezet fogott, de ekkor már a másik résen volt és nem esett le róla újra a törölköző. – Természetesen ez a kis beszélgetés köztünk marad.

– Mi sem természetesebb ezen. A lányok majd kikísérik – mondta és elviharzott egy másik szoba felé.

– Nem szeretnél maradni egy kicsit játszani velünk? – kérdezte a vörös hajú lány Vincenttől.

– Köszönöm hölgyeim, de sietnem kell. Majd talán máskor – válaszolta kinyitva az ajtót.

– Hát rendben. Itt a névjegyünk, ha eljön az a máskor – kacsintottak rá, majd becsukták az ajtót.

Odakint megint felvette a köpenyét és elment a fazekashoz, hisz az itt volt egy köpésre tőle. Odaérve látja, hogy keményen dolgozik a padon fekvé közben csorog a nyála. Odamegy hozzá és lerúgja a padról, mire felébred.

– Jaj, kopasz béka! Ezt most miért kellett? Olyan jól aludtam. Azt álmodtam, hogy összejövök régi osztálytársnőmmel a bomba kinézetű Judittal. Éppen....

– Nem érdekel, hogy éppen mit csináltál, inkább az izgat, hogy mit tudsz a Tiberius Bandáról?

– Hehe. Azt hallottam, hogy mostanában már nem kisstílűekből állnak. Elég kemény megbízásokat vállalnak el, mint az emberrablás, bérgyilkosság, drogüzletek. Fel akarnak törni, mint a kibaszott higany és szerény véleményem szerint meg is lesz nekik a csúcs, mint a tegnapi csajnál nálam. Hú, öcsém, olyat....

– Nem érdekel még mindig a magánéleted, inkább a bandáról regéljél csak nekem.

– Rendben. Na szóval az van, hogy be akarnak keményedni, így mindent elvállalnak, éppen ezért elköltöztek a korábbi helyükről, így nem tudom most hol vannak. Meg nem is akarom megtudni, már túlnőttek rajtam, nem akarom összeakasztani velük a bajszom.

– Értem. Tudsz valakit mondani, aki többet tudna mondani róluk?

– Kérdezd meg Joe-t. A hentes szerintem többet tud.

– Na és Vörösszakáll?

– Őt is megkeresheted, de nem valószínű, hogy ő tudna valamit. Ő inkább a prostikkal és más szexmunkákkal kapcsolatban tud dolgokat.

– Rendben. Most megyek, ez a beszélgetés meg nem történt meg. További szép álmokat! – búcsúzott el.

Fél óra múlva elért a hipermarkethez.

– Roppantul sajnálom, de ha már itt vagyok, akkor be is vásárolok. Meg nehogy elkapjanak a biztonságiak azért, hogy nem vásároltam semmit. Még azt hinnék, hogy loptam valamit – mondta Vincent, így vett egy bevásárló kocsit és bement a boltba. Ott bevásárolt magának, majd a hentesmúlt felé vette az irányt. Pont Joe szolgált ki.

– Szevasz Joe!

– Üdv! Mit követtem el? – kérdezte rettegéssel a szemében.

– Semmit. Most csak fél kiló palizerért meg egy kis információért vagyok itt.

– Ja, akkor okés a helyzet, főnök! Tessék, itt a palizer, az infoért meg jöjjön be, itt még a hálnak is füle van – javasolta a hentes és bementek a dolgozóknak fenntartott helyiségbe.

– Na mondja kérem, mi kellene magának?

– Tiberius Banda. Mit tud róluk?

– Hát... nem sokat. Kisstílűek, a maga fajta nem foglalkozik velük.

– Én mást hallottam. Mostanában már nagyban nyomják. Nem hallottál erről?

– Nem. Mióta elköltöztek a gettóból nem tudok róluk. Néha-néha látok egy-két tagot az utcán kéregetni, de semmi komoly. Ők meg nem hiszem, hogy nagyban nyomnák, lepukkant vén csövesek. Csak azért léptek be, hogy kaját tudjanak szervírozni maguknak.

– Értem. Biztos, hogy mást nem tudsz?

– Mondom főnök, ennyi csak. Próbálok a világos oldal felé húzódni, nem keresem már annyira ezen elemek társaságát.

– Helyes hozzáállás, de ez most rajtam nem segít. Na mindegy, azért köszi az időt, amit rám szántál és további szép napot! – mondta Vincent és felkerekedett.

Elment a pénztárhoz, ott fizetett és akkor jött rá, hogy ezt a csomó dolgot, hogyan viszi majd haza. Felhívta az egyik ismerősét, hogy jöjjön érte.

– Hello Fanni! El tudnál jönni értem? Itt vagyok a Duinai Rhino hipermarketben. Én hülye, eljöttem bevásárolni repülő nélkül.

– Persze, megyek. Úgy 5 perc és ott vagyok – szólta vissza egy fiatal hölgy hangja a telefonban. Addig is körbenézett a butikok között, majd kiment. Akkor már ott várta egy fekete színű sportkocsi, amiből egy fekete hajú, felettébb csinos nő szállt ki.

– Szia Vincent! Pakolj be! – mondta és kinyitotta neki a csomagtartót, ahova segített bepakolni a vásárolt cuccokat.

– Köszí szépen! – mondta már beszállva, mikor bekapcsolta az övet. – Ilyen hülye legyek, hogy így vásárolok be.

– Hát erre nem mondok semmit, de miért nem a repülővel jöttél?

– Mert nem vásárolni indultam el otthonról, hanem épp nyomozok és le kell ehhez merülnöm az alvilágba, ott meg nem szeretik, ha feltűnően viselkedek. Eközben pedig el kellett jönnöm a boltba is, így úgy gondoltam, hogy ezúttal még be is vásárolok. Az persze nem jutott eszembe, hogy mivel viszem haza a termékeket.

– Értem. Akkor hazavigyelek?

– Hát ha megkérhetlek – mondta rámosolyodva Vincent.

Vincentnél segített Fanni becipelni a cuccokat és ha már ott voltak meg is ebédeltek egyből.

– Maradj kajálni! Hálám jeléül, hogy hazahoztál.

– Á! Nem szükséges. Már ettem délben, most még nem vagyok éhes. Majd máshogy meghálálok.

– Nem, ragaszkodom hozzá, hogy velem uzsonnázz.

– Rendben, legyen. Viszont beavathatnál közben az ügybe.

– Legyen, de először is jó étvágyat! – mondta Vincent és belekezdték az evésbe, miután Fanni bölintott egyet, értésére adva, hogy ő is jót kíván. – Tegnap előtt este 10 órakor elrabolták a polgármester lányát, különös kegyetlenséggel ráadásul. Két alak betört a házba és miközben aludt elkapták, majd bevágták a furgonjukba és elhajtottak. A felvételen látható, hogy egy tetoválást viselnek mindketten, ebből arra következtettem, hogy valószínűleg bandatetoválás lehet. Otthon le is futtattam és a gép a Tiberius Bandát dobta ki. Most utánuk nyomozok.

– Értem. Nem hallottam még róluk.

– Eddig nem voltak nagy halok, csak garázdaságok meg bolti lopások voltak a repertoárjukban. Legalábbis eddig. Pár emberrel beszéltem, azt szűrtem le, hogy elköltöztek a régi helyükről és most már nagyobb ügyeket is elvállalnak. Így hát valószínű, hogy valóban velük van most dolgom.

– Aham. Nos, köszönöm az uzsit. Tehetek még érted valamit?

– Hát ha már ilyen szépen kérded, akkor el tudnál vinni a Red Hood Sztriptízklubba?

– Ó! Már ilyen helyekre is jársz? Miért nem szedel fel egy jó csajt aki ingyen vetkőzne neked?

– Nem a lányokért megyek, ott is van egy potenciális információforrás.

– Aham! Oké, gyere elviszlek szívesen – mondta és elindult az ajtó felé. Ahogy lépegetett Vincent nagyon megkívánta, de most nem lehetett semmi sem.

– Első a munka, aztán a szórakozás. Meg hát Fanni inkább barát nálam, mint egy helyes, vonzó lány – gondolta, miközben követte.

A kocsiba bepattantak, majd 10 perc múlva már a célnál is voltak.

– Köszí a fuvarokat Fanni! Jövök neked! – mondta visszanézve az ablakon keresztül.

– Semmiség. Kaphatok egy pusztit? – kérdezte kicsit elpirulva a lány, mire Vincent megkerülte a kocsit és teljesítette a kívánságát, majd elhajtott a lány. Az utcasarokig követte Vincent a tekintetével, majd sarkon fordult és bement a klubba.

Bent félmeztelen pincér lányok fogadták, akiktől megtudta, hogy merre található a Vörösszakállnak hívott emberke, majd mikor megtudta megköszönte és elindult felé, ahol meglepődött. Vele még nem találkozott eddig, így meglepetésként érte a külseje. Valójában festett vörös szakáll volt, ami a köldökéig ért, miközben eredeti fekete haja volt ami szinte ugyanaddig ért a hátán, mint a szakáll. Ehhez még hawaii ing párosult rózsaszín öltönnyel és vagy fél kilónyi arany ékszerrel, ami egy nagy karkötő és több, mint 10 gyűrű tett ki. Minden ujján volt gyűrű, volt amelyiken 3 is. Ahogy közeledett felé észrevette, hogy a lábán egy wesco csizmát hord.

– Üdvözlöm! – köszöntötte és leült az asztalához. – Kopasz béka vagyok, a Sheriff ajánlotta magát.

– Üdv! Vörösszakáll vagyok, de ezt gondolom ön nagyon jól tudja. Sokat hallottam magáról

béka. Mit akar tőlem? – kérdezte, miközben rágyújtott egy szivarra.

– Információt.

– Az sokba kerül, az tudja-e?

– Ezen ne aggódjon, bár én jobban szeretem azt, ha nem pénzért kapnak a felek egymástól valamit, hanem csak úgy szívességből. Merthogy bármikor előfordulhat bármi és akkor egy baráti szívesség jobban jön, mint most egy adag bankó, nem igaz?

– Most hogy így mondja, lehet ebben valami – nevette el magát a szakállas. – Na de milyen információ kellene?

– Tiberius Bandáról érdekelne minden.

– Á! Vagy úgy. Feltörekvő banda, mostanában volt egy-két nagyon húzós munkájuk, nem is lep meg, hogy öröklük érdeklődik. Melyik ügy kapcsán keresi őket?

– Azt magának nem kell tudnia. Csak segítsen és nem fogok megfélelkezni magáról – mondta összehúzva a szemét, majd gondolatban még hozzátette: – Ilyen külsővel elég nehéz is lenne.

– Hát jól van. Pontosat nem tudok magának mondani, de ismerek valakit, aki tudna. Szivárvány a neve.

– Szivárvány? A prostira gondol?

– Ja, azaz. Csak nem tán ismeri? – kacsintott rá az ürge.

– Csak hallottam róla és tudom hol találok.

– Na, ez nagyszerű. Keresse meg, ő valószínűleg tud segíteni magán. Most meg ha megbocsát – mondta és kezet nyújtott. Vincent fogadta, felállt és akkor látta, hogy egy csaj közelít az emberéhez, majd mikor odaért bevitte egy privát szobába.

– Azt a jóságos Szent Szuper Tehént! – káromkodta el magát Vincent mikor kiért a helyiségből. – Szivárványt ezer éve ismerem, mégse jutott eszembe őt felhívni. Megspórolhattam volna magamnak egy csomó időt – mérgelődött tovább, majd tárcsázott egyet.

– Hello Szivárvány! Ráérsz?

– Hát most... éppen nem... igazán. De 2 óra... múlva találkozunk... a.... szokott helyemen – felelte a nő furcsa háttérzajokkal egyetemben.

– Rendben, akkor ott találkozunk. Addig is nézz utána a Tiberius Bandának légy szíves. Nem akarok több időt elvesztegetni.

– Oké.... majd utánanézek a.... bandának.... de most el... kell menjek, illetve... le kell tegyem – mondta nagyokat sóhajtva és letette.

– Hm... nem semmi a csaj, az egyszer biztos. Viszont a város túl felén lesz a találkozó, megyek is – gondolta, majd elindult.

110 perc múlva már ott is volt, így várakoznia kellett. Persze közben besötétedett, így kirakatokat se nézegethetett addig, mivel lejárt a normál munkaidő. Ehelyett a sarkon várakozott. Eltelt tíz majd húsz perc.

– Ez jellemző a nőkre... – mondta már kicsit mérgesen. – Mindig késnek, nekem meg eközben majd le fagy a.... – mondta volna, de ekkor feltűnt a nő. – Na, csakhogy megjöttél – mondta, majd végigmustrálta a modern kurtizánt.

– Dolgom volt V. koma! – mondta kicsit elszégyellve magát. – Egy ágyban fekvőt kellett kezelnem.

– Miért? Felcsaptál nővérnek?

– Hülye. Maradtam a munkámnál. Szerencsédre.

– Az jó. Ki tudtal valamit deríteni?

– Igen, a város túlsó felén, a régi gyárépületnél van a tanyájuk – mondta a csaj, mire Vincent megrökönyödött. Szinte onnan indult el ide. Most mehet vissza, miközben szinte 10 méterre volt a céltól. – De ezt nem tőlem tudod.

– Nem is ismerlek. Viszont itt egy kis pénz a szolgálataidért.

– Köszönöm uram – kacsintott és eltette a pénzt a dekoltázsába, majd elment. Vincent sarkon fordult, mivel várt rá egy kiadós gyaloglás.

Két óra múlva már ott is volt a régi gyárépületnél, ami kívülről teljesen kihaltnak látszott, egy

teremtett lélek sem volt a környéken.

– No, hát itt volnék – mondta a bejárat felé tartva. – Nagyon gyanús, semmi mozgolódást nem látok. Remélem nem vert át a csaj és nem feleslegesen gyalogoltam vissza ennyit. Na de hol lehet a bejárat? – kérdezte már magától, mikor körbejárta az épület komplexumot. Az egyik oldalon meg is találta a trükkös bejáratot, mivel nem volt kilincs rajta és át is volt festve, hogy laikus ne találjon rá.

– Szezám tárulj! – kiáltott fel Vincent, mikor kinyitotta az ajtót, miközben ledobta magáról a köpenyét, amit elnyelt a feltáruzó huzatból származó szél. Az épület padlójára ebben a pillanatban pedig a felhőktől megszabaduló hold egy hatalmas Vincent árnyékot vetett.

– Szent Szuper Tehén! – lepődött meg, mikor felmérte a belső teret. – Ez baromi nagy terület. Majd nézhetem át egyesével az összeset. Jaj! Eddig se volt kilométer hiányom, most sem lesz – mondta és elkezdte körüljárni a szobákat. – Remélem valahol elől helyezték el a csajt, már ha még mindig itt van. Amúgy is miért kell ilyen bazi nagy telephely a rossz arcúaknak?

Jó fél órával később mikor benyit a 101-es szobába, ott találja a keresett lányt a kezénél fogva felkötve a plafonra. Mikor meghallotta az ajtó nyikorgását a lány, egyből felismerte Vincentet.

– Vincent! Hála, amiért megtaláltál. Kérlek szabadíts ki engem, mert itt... jaj, de rossz nekem – mondta fájdalmas arcot vágva. Mire Vincent kinézett az ajtón, hogy nincs-e a környéken valaki, de nem látott senkit. Így odament a lányhoz, lábujjhegyre állt és elkezdte kibogozni a kötelet, miközben a lány izgett-mozgott és tette ezt úgy, hogy a keblei is tevékenyen részt vettek a műveletben.

– Mindjárt meg is vagyok, csak ne izegj-mozogj! – mondta már gyöngyöző homlokkal Vincent. – Nem tudok koncentrálni, ha folyton hozzám dörgölödsz – folytatta és sikerült eloldoznia. Erre a lány lehuppant a földre és kiment a bokája.

– Jaj! Ez fáj! – kiáltott fel a lány olyan hangosan, hogy pár másodperc múlva lábak dobolását hallotta a kõvön Vincent.

– Csöndesebben! Meghallották – fegyelmezte a lányt a nyomozó és felkapta az ölébe, így mentek ki a bejáráthoz. Sajnos ettől a pozitúrától a lányon lévő kombiné persze nem tudta mi tévő legyen, ezért hol ide csusszant, hol oda. Akárhova is csusszant, azért mindig hagyott egy kis szabad helyet, ahol Vincent megpihentethette a szemét.

– Ó! Az én hősöm – gondolta a lány miközben Vincent karjai között ránézett megmentőjére. Már majdnem elérték a kijáratot, mikor is az épületet tartó oszlopok közül előjött a banda.

– Megállni! – kiáltották rá felfegyverkezve. – Veszedre jöttél ide Vincent! Jobban járnál ha szépen visszavinnéd a csajt a szobájába és megadnád magad.

– Körül vagy véve, add fel! – mondta egy másik, afrofizurás és napszemüveges fazon. Vincent nem értette, miért kell napszemüveg este fél 10 körül, de nem foglalkozott ezen az egy pillanaton kívül ezzel a furcsasággal. – Ellenünk nincs esélyed.

– Na azt majd meglátjuk – replikázta Vincent, majd letette a földre a csajt és felhúzta könyékig az öltönyét az ingével együtt. Beleköpött a tenyerébe, majd összedörzsölte. Erre kicsit összenéztek a bandatagok, de csak a vállukat vonták meg és felkészültek az ökölharcra. Mivel azt hitték, az lesz. Tévedtek. Vincent felemelte a karját, ujjából vakító vörös energiasugár lövellt ki, ami bűvös villámként cikázott át a termen és áthaladt az elkövetők testén. A nyári viharokban tapasztalt villámok sem érhetek fel ezen energiasugár lövedékkel. Mikor már a földön kínokban feküdtek és kegyelmet kértek, Vincent beszüntette a villámszórást és ezzel egy időben a kezébe kapta a plazmaspádét amit bekapcsolt állapotban elhajított a banda felé, így gondoskodva arról, hogy jó hosszú álomban részesítse őket.

Majd visszafordult a lány felé, ölébe kapta és kivitte az épület elé, ahol egy padra letette.

– Figyelj rám most! Lazítsd el magad, helyre teszem a bokádat – mondta Vincent és helyrerakta, minek az lett a következménye, hogy fél fülére majdnem megsüketült, lévén a lány akkorát sikoltott. – Próbálj vele körözni egyet – javasolta, miközben a fülét masszírozta.

A lány megtette, majd csillogó szemmel örült, hogy meggyógyul. Talán a hold is ludas lehetett a dologban, talán a langyos szél, de egyszerre csak azt vette észre Vincent, hogy a fiatal hölgy szája annak rendje és módja szerint ott van a száján, ráadásul azt se tudta már akkor, hogy mióta tart is ez az állapot. Valahogy elvesztette az időérzékét, lévén lehet, hogy egy perce álltak csak a

holdfényben összeölelkezve, lehet, hogy öt perce, de az is lehet, hogy már jó negyed órája.

Mikor elváltak, Vincent eltávolodott a lánytól és feltárcsázta a rendőrséget, hogy jöjjenek érte.

– Egy pillanat és itt vannak érted a rendőrök érted.

Amíg meg nem érkeztek, némám ültek egymással szemben és ha valamikor felnéztek és ott találkozott a szemük, akkor elmosolyodtak, de semmi egyéb nem történt abban a pár percben, míg ki nem értek a szirénázó rendőrautók és bennük a rendőrök. Mikor ez megtörtént, Corbel őrnagy kiszállva odament Vincenthez, miközben a többi rendőr egy része segített a lánynak, a másik pedig körülnézett az épületben.

– Gratulálok Vincent, hogy ilyen hamar kinyomozta a lány hollétét. Sajnos a polgármester úr nem jöhetett el, hisz nem lehetett tudni, hogy fenyegeti-e veszély itt, de az őrsön van, ahova bekocsikázzuk a lányát – mondta miközben megrázta Vincent kezét. – El mondaná most, hogy mi történt? Vagy majd később?

– Holnap reggel majd beugrok magukhoz, most elég fáradt vagyok már.

– Persze, pihenjen le, nem égető szükséglet a vallomás – mondta búcsúzólag és beszáll a lány mellé a kocsiba. Ahogy elhajtott, látta, hogy sóvárogva, szerelmesen pillant a lány rá és mikor bekanyarodtak még egy puszit is dobott neki.

Másnap reggel ahogy ígérte bement az őrsre.

– Jó reggelt! Corbel őrnagyot keresem – mondta kedvesen mosolyogva a rettenő fiatal és csinos rendőrlánykának, aki a portán volt. A lány visszamosolygott rá.

– Már várja Önt, Vincent! A 23-as szoba az övé – mondta és Vincent elkezdett arra menni. – Még valamit uram! – mire visszafordult. – Gratulálok a tegnapi akciójához!

– Köszönöm szépen – mondta Vincent megint mosolyra húzva a száját és integetett neki.

Pár perc múlva már a 23-as szobánál járt, aminek ki volt nyitva az ajtaja, így belépve kopogott egyet, mire az őrnagy felnézett az irataiból.

– Á! Vincent! Csakhogy megérkezett! – örült neki, majd felállt és kezét ráztak. – Foglaljon helyet kérem. Kér valami innivalót?

– Köszönöm, de nem kérek.

– Rendben, akkor álljunk is neki. Kérem mondja el az egész nyomozást.

– Mi sem természetesebb, őrnagy! Két nappal ezelőtt, mikor megoldottam a Torokmetsző néven elhíresült ügyet, maga szólt, hogy elraborták a polgármester lányát, így azonnal a házukhoz siettem. Ott beszéltem a polgármesterrel, majd átkutattam a lány szobáját, majd megnéztem a felvételeket, ahol is az elkövetőkön észrevettem egy bandatetoválást, amit lejegyeztem és később az otthonomban lefuttattam az adatbázisokon. Ki is jött, hogy a Tiberius Bandához tartozik a tetoválás, így másnap, azaz tegnap reggel felkerestem pár alvilági informátoromat. Itt nem térnék ki pontosan a részletekre, de megtudtam, hogy eddig a banda kisstílű volt, de az utóbbi időben feljebb kapaszkodtak és igazán rázós dolgokra is rátették a koszos mancsukat. Az információknak hála délután, este felé megtudtam a banda telephelyét és oda mentem körülszaglászni.

– Nem gondolta, hogy segítséget kér a rendőrségtől, amolyan erősítés gyanánt?

– Nem, több okból is. Először is nem tudtam, hogy valós-e az információ, így hát feleslegesen nem akartam értékes embereket elvenni a rendőrségtől, lehet, hogy közben egy nagy akcióhoz kellett volna a srácok. Másrészt feltűnősködni sem szerettem volna és ha meglátják a bandatagok a rendőröket, vagy azt, hogy sok ember garázdálkodik arra, léptek volna. Lehet, hogy kétségbeesésükben meg is ölték volna a keresett személyt. Ezt nem kockáztathattam meg. Elég rizikós volt az akcióm, azt bevallom, de nem történt semmi és így is le tudtam őket szerelni.

– Azt vettük észre, egy sem maradt, akit lecsukhattunk, vagy kihallgathattunk volna, így nem tudjuk, hogy ki adta nekik a megbízást, de majd kiderítjük.

– Hát igen, azon nem is gondolkoztam el, hogy hagyhattam volna valakit életben, aki információt adhatott volna ezen ügy hátterével kapcsolatban. Na de mindegy, ami megtörtént, az megtörtént. De szóval ott tartottam, hogy bementem az épületbe és módszeresen átkutattam a szobákat a hölgyemény miatt. Mikor megtaláltam, elengedtem, de a felkötése miatt nem bírta a lába, így mikor leesett a plafonról, kibicsaklott a bokája, így ölbe kaptam és így vittem volna ki. Sajnos a banda

meghallotta, mikor elkezdett a lány sírni és így a kijáratnál vártak már minket. Nem hagytak más lehetőséget, meg kellett leckéztetnem őket. Az eredményt tudják. Majd kivettem a hölgyet, ott helyre raktam a lábát és felhívtam magukat, hogy jöjjenek érte. Ennyi. Maguk kijöttek és mindenki boldog.

– Főleg én – mondta valaki az ajtóban, Vincent háta mögött. Mire ő megfordult és a polgármester állt az ajtóban.

– Jó reggelt polgármester úr!

– Üdvözöllek fiam! Mérhetsenül boldog vagyok, hogy visszahoztad nekem a kislányomat. Nem is tudom, hogy hálálhatnám meg, de gyere el délbe a városházába, ott kapsz tőlem valamit.

– Köszönöm uram, de nem szükséges. Csak a dolgomat végeztem.

– Az igaz, de akkor is jár neked a jutalom. Ha nem is ezért, akkor gondolj arra, hogy mi mindent tettél már a városért.

– Rendben, ott leszek – mondta megrázva a polgármester kezét, majd visszafordult az órnagyhoz.

– Uram, szolgálhatok még valamivel?

– Nem, Vincent, már nem. Ezt legépelem, majd valamikor alákanyarítja és kész. Ügy letudva. Majd a városházán találkozunk.

– Rendben. Ha akarja majd hozza el, mielőbb essünk túl rajta. Amúgy meg viszont látásra! – mondta és vele is kezét fogott és elment.

Délben a városházán szép kis ünnepség vette kezdetét. Nagyon sokan eljöttek, Vincent nem is tudta, hogy mi lesz itt. Az egyik kiségitő lány az első sorba ültette le, majd mikor mindenki elfoglalta a helyét, bejött a polgármester.

– Üdvözlöm az itt jelenlévőket és a TV nézőket. Különleges alkalomra gyűltünk most össze! Egy olyan embert ünnepelünk most, aki a városért és a családomért tett cselekedetei miatt most a város díszpolgárává avatják. Ez a személy nem más, mint városunk jótevő, bár önkéntes igazságszolgáltatója, Vincent!

– Kérlek gyere fel ide, fiam! – mondta Vincentre nézve, aki felállt, megigazította az öltönyét és felment az emelvényre a polgármester mellé.

– Fogadd városunk kulcsát! – mondta és fotózók ösztüzében átadta Vincentnek a nagy kulcsot. Vincent ezt készséggel átvette és felemelte a levegőbe, miközben folytatódott a fényképek készítése.

Vége